

סיפור החלון

י.מרקל

אתם יודעים איך זה לגור ברחוב הראשי? כל היום עוברת מכונית אחת אחרי שנייה ברעש כזה שלא ניתן כלל להבין מילה. והסרחון מהמכוניות האלה! לאף אחד אין רצון יותר לצאת לרחוב. אפילו רוכבי אופניים לא רואים יותר. רק מכוניות, מכוניות ומכוניות. ברחוב כזה עמד פעם חלון שעליו אני רוצה לספר. כבר עשרים או שלושים שנה, או אפילו יותר, ועוד בקומת הקרקע, שם איפה הלכלוך והרעש הגדולים ביותר. ולמען האמת, לחלון הזה נמאס כבר, כל הרעש וסרחון והלכלוך, ויום אחד הוא נאנח "אני רוצה ללכת מכאן!"

אבל חלון יושב חזק בתוך קיר של בנין ולא יכול ללכת כמוך וכמוני. מה הוא יכול לעשות בייאוש שלו? והוא נע קצת, פעם הנה ופעם הנה ופתאום הרגיש קצת חופש! הוא התנדנד עוד קצת בכל כוחו פעם ימינה ופעם שמאלה ובאמת הוא השתחרר ממסגרת. ואז הוא ירד בזהירות מהקיר. לא היה לו קל לנוע. אילו אתה עומדת עשרים או שלושים שנה במקום אחד, היית נעשה גם כן קשיח. אך בסוף החלון איכשהו הצליח לנוע. הוא צעד תחילה בזהירות ואז התחיל לרוץ, כל פעם מהר יותר, ישר אל הרחוב, וברח ממקומו הקבוע. אך ההליכה היא מאמצת, ובמיוחד לחלון. לכן הוא התיישב אחרי זמן מה. וכשהסתובב ראה שהוא יושב על בליטת קיר לפני חלון גדול.

"ואוו, כמה אתה גדול" השתומם החלון
"מי אתה?"
"אני חלון ראוה של חנות צעצועים.
אנשים רבים עוברים ומביטים דרכי,
והילדים מדביקים אלי את אפיהם."
"אולי גם אני אוכל להיות חלון ראוה?"
"אתה? קטן כזה?" צחק חלון ראוה "איך
יוכלו להתקין אותך. לא, תוציא לך זאת
מהראש."
והחלון שלנו המשיך לרוץ. אלא שהוא לא
ידע כי את חלון הראוה משפשפים
ומנקים כל יום, וזה בוודאי לא נעים
במיוחד.
בהמשך הדרך הוא גילה חלון קטנטן,
קרוב לאדמה.
"מי אתה חלון קטן, מגוחך כזה?"
"אני חלון מרתף."
"ואיך מרגיש חלון מרתף? אולי גם אני
אוכל להיות חלון מרתף."

"רק אל תנסה. אני יושב כאן כבר מעל
מאה שנה. אתה חושב שניקו אותי ולו
פעם אחת? לא. אני כבר עיוור מרוב
לכלוך."
לא ניקו אותו? זה לא מצא חן בעיני החלון
שלנו והוא אמר "עשה כמוני. תתחיל קצת
להתנדנד וברח."
"נדמה לך. אינך רואה שאני יושב אחרי
סורגים?"
החלון שלנו רץ הלאה, מרוצה שהוא לא
חלון מרתף.
מכונית ספורט עמדה בצד המדרכה.
החלון שלנו הביט על חלון של המכונית
ושאל "שלום! אמור, איך זה להיות חלון
של מכונית?"
וחלון המכונית ענה "מצוין. תמיד בתנועה
ותמיד קורה משהו. אני בא בדיוק
מסיציליה ובשבוע הבא נוסעים למדבר
סהרה."

"אני חלון של בנין גבוה, אחד מהגבוהים ביותר בעיר. אני מביט כל היום בשמיים הכחולים."

"אולי גם אני יכול להיות חלון של בנין גבוה?"

"מה? אתה, עם מסגרת המיושנת שלך? איזה צחוק! תביט רק עלינו, אנחנו כפולים, עם מסגרת אלומיניום ומנעולי ארד."

החלון שלנו הלך הלאה והתנחם במחשבה שלהביט כל הזמן בשמיים מוכרח להיות משעמם מאוד. והשמיים לא תמיד כחולים, כי הם מתכסים בעננים אפורים גועליים ואז בוודאי מאוד לא נעים שם למעלה.

ילד עבר בדרכו. החלון שלנו הביט ולא האמין. על אפו הוא ראה שני חלונות קטנים, עגולים.

"מי אתם שני החלונות המצחיקים?"

החלון שלנו התרשם מאוד, אך הוא לא היה טיפש ואמר "אבל אתה מריח כל הזמן ריח של דלק ומסביבך רעש כל הזמן. לא, הספיקו לי מכוניות שברחוב ואינני רוצה להיות מותקן באחת כזו."

חלון מכונית הספורט התרגז שהחלון שלנו לא רצה להתפעל מהנסיעות שלו וקרא לו "אתה מקנא סתם, כי אינך יכול להיות חלון של מכונית. לשם כך צריך להיות עשוי מזכוכית משוריינת."

ושוב המשיך החלון שלנו בדרכו. הפעם הוא הגיע לבניין קומות גבוה. הוא הביט למעלה וספר "שתיים, שלושה, ארבעה" וכך הלאה עד עשרים ושבעה. וכשהגיע לשורת החלונות העשרים ושביעית קרא "הי! אתה שם למעלה מצד שמאל, איזה מין חלון אתה?"

"אנחנו משקפיים. הילד נושא אותנו כל הזמן כדי לראות טוב יותר."
"זה בוודאי לא משעמם" אמר החלון שלנו "אולי הייתי יכול להיות גם אני אחד החלונות הקטנים האלה."
"אין לך מושג מה אנחנו, המשקפיים, חייבים לסבול. כל הזמן שמים אותנו במקום כלשהו ואתה צריך להשגיח לא להישבר. ואחר כך אתה מוסתר תחת חפצים ולא רואה כלום."
לא, תודה. החלון שלנו לא רצה להיות גם חלון משקפיים. אבל עכשיו הרגיש את עצמו כבר עייף מאוד. הוא גרר את עצמו עוד כמה עשרות צעדים ונשכב בדשא, על אחו מחוץ לעיר.
ושם, לא רחוק, על האחו, ראה פתאום בית ישן ועזוב, סתם חורבה. החלונות נפלו כבר מזמן מהקירות, הדלתות פרוצות. החלון שלנו מצא לו מקום מתאים

בקיר, התיישב בו ואמר לעצמו "הנוף כאן נהדר, ואיזה שקט! כאן אשאר."
ומה קרה בינתיים בבית שממנו ברח החלון שלנו? דרך הפתח הפתוח נכנס גשם, רוח נשבה פנימה, הכול רעד וקפא. ונוסף לכך כל הרעש הזה מהרחוב!
"מה חשב לעצמו החלון הזה!" קיללה הספה העתיקה "אני ממלאה את תפקידי כבר שמונים שנה, וזה בורח ככה סתם, כי מסריח לו קצת."
"על תבכי. מה שהחלון ידע, אני יודע כבר הרבה זמן" הודיע השולחן, והוא התהפך על הצד ונעמד בפתח החלון. עכשיו כבר לא היה כל כך קר, אך במקום זאת שרר חושך. ואז כל הרהיטים החליטו שהחלון הנמלט צריך לחזור. אבל איך הם יוכלו להחזיר אותו הנה?

"שמעתי פעם על שטיחים מעופפים או משהו דומה" אמר ארון ספרים "מה דעתך, שטיח?"

השטיח מונח היה שם כל חייו וכולם דרכו עליו. אבל לנסות אפשר. ובאמת ניסה והצליח, הוא התרומם! הוא יכול היה לעוף. והוא עף מעל בתי העיר כדי לחפש את החלון הנמלט. אבל בכל הרחובות ראה רק חלונות מותקנים יפה. הוא עף ליד חלון הראווה, ואפילו הביט לתוך חלון המרתף ובדק האם מישהו, שהיה זקוק לחלון ישן, לא תפס את החלון. אך מהחלון הנמלט לא ראה זכר.

השטיח רצה כבר לחזור הביתה, כשמחוץ לעיר ראה בית עזוב עם חלון אחד בודד מותקן בו.

"הי אתה. חזור מיד! איך נכנס לך לראש לעזוב את המקום שלך?"

"חזרה לבית הזה ולרחוב הראשי? לא, בשום אופן לא!" החלון שלנו נאחז היטב במקומו "אם תרצו משהו ממני, תוכלו לבוא הנה."

השטיח חזר מיואש הביתה וסיפר לאחרים. והם לא ראו בכך רעיון רע. בעצם למה שלא יצאו לאחו? מיד התחילו להתכונן לדרך, השולחן, הכיסאות, הארון, הקירות, הגג, כן, אפילו הווילאות. רק הספה הזקנה לא יכלה. "וי" היא נאנחה "הרגליים הקצרות שלי לא תחזקנה מעמד."

אלא שלהשטיח היה לב טוב. הוא לקח את הספה עליו ויצא אתה לדרך. היא הייתה כבדה מאוד והוא הזיע כהוגן וכמעט והתהפך אתה... אם פעם תעופו עם ספה כבדה על גבכם, תבינו איזו עבודה קשה זו!

כולם הסתדרו בבית ההרוס, אך אחדים לא רצו להימצא במקומותיהם הרגילים. למשל המרתף אמר "מספיק כבר שכבתי תחת האדמה ונמאס לי מהחושך התמידי" והוא התמקם בגינה. ברז המטבח הצטרף אליו "כל הזמן רק להתיז על צלחות וסירים? מספיק לי ודי." הספה הישנה החליטה שמגיע לה להתחמם קצת בשמש, ונשכבה לפני דלת הבית. גם הווילאות נתלו בחוץ, כי שם נהנו מהרוח הקלה שהניע אותן. לשם שינוי השטיח נשכב על תקרת החדר, גם הארון נעמד על הראש. התנור עלה על הגג וספר שם את רעפיים. אבל הדבר המוזר ביותר קרה דווקא בלילה. פתאום נשמעה דפיקה בדלת ושם עמד עץ התפוחים. "אינני יכול כבר" אמר "הפרות מסתובבות במרתף והעזים

נשכבו על הספה לפני הבית. איך אפשר לסבול התנהגות כזו של החיות?" והוא ניטע בחדר השינה ועומד שם עד היום. אם אינכם מאמינים, תבקרו אותי בבית. כי גם אני גר בבית המטורף הזה.